

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΠΝΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Άνδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 203

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2023

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου

Κύριε ὁ μή θέλων τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τό ἐπιστρέψαι
καί ζῆν αὐτόν, ὁ κατελθὼν διὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα τούς
κειμένους καί τεθανατωμένους ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐξαναστήσης καί
σέ κατιδεῖν αὐτούς, τό φῶς τό ἀληθινόν, ὡς ιδεῖν ἀνθρώπῳ δυνατόν,
καταξιώσης, πέμψόν μοι ἄνθρωπον γινώσκοντά σε, ἵνα, ὡς σοί
δουλεύσας αὐτῷ καί πάσῃ δυνάμει μου ὑποταγείς καί τό σόν ἐν τῷ
ἐκείνου θελήματι ποιήσας θέλημα, εὐαρεστήσω σοί τῷ μόνῳ Θεῷ καί
καταξιωθῶ σου κἀγὼ τῆς βασιλείας ὁ ἁμαρτωλός. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἡ προσκύνηση τῶν μάγων. Τέλη 11ου αἰ. Μονή Δαφνίου, Καθολικό.

ΠΩΣ ΝΑ ΣΕ ΠΕΙΣΩ;

π. Ανδρέα Ἀγαθοκλέους

Πῶς νά σέ πείσω γιά τήν ὁμορφιά τῆς πνευματικῆς ζωῆς,
ὅταν ἔμαθες ἀπό μικρός τά μή καί τά πρέπει;

Πῶς νά σέ πείσω γιά τήν «ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ», ὅταν ἡ σχέση σου μαζί Του εἶναι δοῦναι καί λαβεῖν;

Πῶς νά σέ πείσω γιά τήν ἀναγκαιότητα τῆς προσευχῆς,
ὅταν τήν βλέπεις ὡς καθήκον κι ὄχι ὡς συνάντηση μέ τό «Θεό τῆς καρδίας»;

Πῶς νά σέ πείσω γιά τήν ἀπόλαυση τῆς Λειτουργίας, ὅπως
καί ὄλων τῶν ἀκολουθιῶν, ὅταν ρωτᾶς πότε τελειώνει κι ὄχι
πότε ἀρχίζει;

Πῶς νά σέ πείσω γιά τό πέταγμα τῆς ψυχῆς πρός τά ἄνω,
κατά τήν ἐξομολόγηση, ὅταν τή βλέπεις ὡς δικαστήριο;

Πῶς νά σέ πείσω γιά τήν ἐλευθερία πού νιώθει ὁποῖος συγ-
χωρᾶ, ὅταν τή συγχώρεση τήν ἐκλαμβάνεις ὡς ἀδυναμία;

Πῶς νά σέ πείσω γιά τήν παιδαγωγία πού ἐνεργεῖ ὁ Θεός
στούς δικούς Του, ὅταν τίς δοκιμασίες τίς θεωρεῖς ἀπόρριψή
Του;

Πῶς νά σέ πείσω γιά τήν ἀγάπη Του, πού κρύβεται στή
σιωπή Του, ὅταν νομίζεις πώς αὐτή ἐκφράζει τήν ἀδιαφορία
Του;

Πώς νά σέ πείσω ὅτι ἡ ὅποια πτώση σου μπορεῖ νά κρύβει τήν ἀφετηρία γιά νέα ζωή, τή ζωή Του, ὅταν ὁ ἐγωισμός σου δέν ἀντέχει τό τσαλάκωμα τοῦ ἑαυτοῦ σου;

Πώς νά σέ πείσω ὅτι πάντα ὁ Χριστός ἀκούει τίς προσευχές μας κι ἀπαντᾷ ὅταν καί ὅποτε εἴμαστε ἔτοιμοι, ὅταν θέλεις νά γίνεται αὐτό πού θέλεις ὅποτε κι ὅπως τό θέλεις;

Πώς νά σέ πείσω ὅτι πέρα ἀπό αὐτό πού βλέπουμε κι ἀκοῦμε κι ἀγγίζουμε, ὑπάρχει ὁ ὑπέρ αἴσθηση κόσμος, ὅταν δέν αισθάνθηκες ποτέ τήν παρουσία Του;

Πώς νά σέ πείσω γιά τή ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων, ὅταν δέν ὑποψιάζεσαι τόν κόσμο τοῦ ἐπέκεινα καί δέν πόθησες τήν ὁμορφιά του;

Πώς νά σέ πείσω γιά τό μεγαλεῖο τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεανθρώπου, ἀφοῦ δέν ἔγινε γιά σένα τό Α καί τό Ω τῆς ζωῆς σου;

Πώς νά σέ πείσω γιά τήν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι τό Σῶμα Του, ὅτι ἐκεῖ Τόν συναντᾷς οὐσιαστικά καί ὑπαρξιακά, ὅταν θεωρεῖς τήν Ἐκκλησία μόνο ὡς θεσμό - ὀργανισμό μέ ἀτελῆ μέλη;

Πώς νά σέ πείσω, τέλος, γιά ὅ,τι ὠραῖο, θεϊκό καί αἰώνιο μπορεῖς νά ζήσεις ἀπό τώρα, μέ τή μετάνοια καί τήν ταπείνωση, ἄν τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν σέ πείσει μέ τόν ἐρχομό στήν καρδιάς σου, ὅταν τή βρεῖ ἀνοιχτή; ❖

Γνα παιδί πού γνωρίζει ήδη από τήν παιδική του ηλικία τό “Πάτερ ήμών”, όταν βρεθει χωρίς γονείς βιώνει έντονότερα τόν ούράνιο Πατέρα.

Θλα τακτοποιούνται μέ τόν καλύτερο τρόπο, εάν αποδεχθείτε αυτό πού συμβαίνει καί έχετε έμπιστοσύνη στόν Θεό.

Πατριάρχης Σερβίας Παῦλος

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΚΡΙΤΕΣ

Αρχ. Παύλου Έγγλεζάκη

Παιδιά χωρίς παιχνίδια δέ γίνεται. Τά παιδιά μπηκαν στά Εὐαγγέλια μέ τά παιχνίδια τους. Στό ένδέκατο κεφάλαιο τοῦ Ματθαίου ὁ Ἰησοῦς, γιά νά ἐλέγξει τούς συγχρόνους του, θυμήθηκε ἕνα παιχνίδι πού θά 'παιξε μικρός πολλές φορές. «Ἄλλά μέ τί νά παρομοιάσω τή γενιά αὐτή; Εἶναι ὅμοια μέ παιδικές ομάδες πού κάθονται στίς πλατεῖες καί φωνάζοντας ἡ μία ομάδα στήν ἄλλη λένε: Φλογέρα σᾶς παίξαμε καί δέ χορέψατε. Σᾶς μοιρολογήσαμε καί δέν κλάψατε. Διότι ἦρθε ὁ Ἰωάννης, πού οὔτε τρώει οὔτε πίνει, καί λένε: Ἔχει δαιμόνιο! Ἦρθε ὁ Γιός τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος καί τρώει καί πίνει, καί λένε: Δεῖτέ τον! Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος καλοφαγᾶς καί κρασοπότης, φίλος τελωνῶν κι ἁμαρτωλῶν! Καί δικαιώθηκε ἔτσι ἡ σοφία ἀπό τά παιδιά της». (Ματθ. 11. 16-19)

Τά παιδιά τῆς παραβολῆς αὐτῆς εἶναι φανερό πώς παίζανε στήν πλατεία τό «γάμο» καί τήν «κηδεία». Τά μισά ἤθελαν τό ἕνα παιχνίδι πρῶτα, τά ἄλλα τό ἄλλο. Χωρίστηκαν σέ δύο ἀντίθετες ομάδες καί τσακώθηκαν. Στό τέλος ἡ πρώτη ομάδα ὑποχώρησε στό θέλημα τῆς ἄλλης κι ἄρχισε νά παίζει τό «γάμο», οἱ ἄλλοι ὅμως, θυμωμένοι, ἀρνῆθηκαν νά χορέψουν. Ἄλλαξε τότε ὁ σκοπός κι ἄρχισε ἡ ομάδα νά κάνει τίς μοιρο-

λογίστρες στήν κηδεία. Μά οί ἄλλοι, ἀνυποχώρητοι, ἀρνήθηκαν ν' ἀρχίσουν νά κτυποῦν τά στήθια τους. Κάθησαν τότε τά δύο τσοῦρμα στίς δύο ἄκρες τῆς ἀγορᾶς (ἐκεῖ ὅπου στήν Ἀνατολή παίζουν τά παιδιά) κι ἄρχισαν νά ἀλληλοκατηγοροῦνται καί νά φωνάζουν.

Τέτοια, λέει ὁ Ἰησοῦς, εἶναι ἡ στάση τῶν συγχρόνων του ἀπέναντι στοῦς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ. Μέ τίποτε δέν εὐχαριστιοῦνται καί ὅλους τούς βρίσκουν ψεγάδια, ἀνόητοι σάν καί τά ἄτακτα παιδιά τῆς δεύτερης ομάδας, πού χάλασαν τό παιχνίδι, γιατί πεισματώθηκαν κι ἀρνήθηκαν νά καταλάβουν καί ν' ἀνταποκριθοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ξέρεي τίς ἰδιοτροπίες καί τά πείσματα τοῦ παιδιοῦ, δέν εἶναι ρομαντικός καί δέν τό ἐξιδανικεύει. Τά παιδιά τῆς δεύτερης ομάδας τά ἔδωσε παράδειγμα τῶν ἀνθρώπων πού «παιδιά ταῖς φρεσίν», καθώς ἔγραφε ὁ Παῦλος, κλυδωνίζονται καί περιφέρονται ἀπό κάθε ἄνεμο «ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων».

Μά τά παιδιά τῆς πρώτης ομάδας δόθηκαν παράδειγμα τῆς ὀργῆς τοῦ Φοβεροῦ Κριτῆ. Τό πικρό παράπονό τους εἰκόνισε τήν ὀργή τῆς ἀπορριμμένης Ἀγάπης, πού εἶναι ἡ πιό φοβερή ὀργή ἀπ' ὅλες. Ὀλόκληρη ἡ ἱστορία δέν εἶναι παρά ἡ προσπάθεια τοῦ Θεοῦ νά πείσει τούς ἀνθρώπους νά ἔλθουν στή γιορτή του καί νά εὐφρανθοῦν μαζί Του, καί οί ἀτέρμο-νες, ἀνόητες προφάσεις τους γιά νά μήν ἔλθουν. ❖

Η ΚΡΥΨΗΜΕΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Άρχιμ. Ἡλία Μαστρογιαννόπουλου

Θεός σαρκούται. Αυτό είναι η βάση του Χριστιανισμού, τό κεντρικό νόημα, «ὁ Θεός ἔγινεν ἄνθρωπος, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν». Μέσα, λοιπόν, ἐκεῖ, ὅταν κανεῖς ἀποφασίσει καί κατορθώσει νά προσπελάσει αὐτή τή μυστική καί ἀφανῆ ὁδό, πού τήν κρύβουν πολλοί θάμνοι, θά δεῖ τό μυστήριο τό κρυμμένο, ὅπως λέει ὁ θεῖος Παῦλος «ἀπό τῶν αἰῶνων καί ἀπό τῶν γενεῶν» (Κολοσ., 1,26). Αὐτή εἶναι ἡ κρυμμένη ἀλήθεια, ὅτι ὄντως ὁ Θεός ἐταπεινώθηκε πάρα πολύ ἀπό μία ὑπερβάλλουσα ἀγάπη. Ἔσκυψε καί ἤλθε πολύ κοντά μας. Ἔγινε πολύ δικός μας, πάρα πολύ μικρός, πάρα πολύ πτωχός, γιά νά φέρει τή νέα κατάσταση τῆς ἀπλότητας, γνησιότητας, εἰλικρινοῦς ἐνότητας τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων.

Καί τότε μόνο φανερώνεται στούς ἐκζητούντας καί κρούοντας καί ποθούντας καί κλαίοντας γιά νά βροῦν τήν ἀλήθεια, νά βροῦν τόν Θεό, μέ πόθο, μέ ζέση, μέ ἱκεσία. Σ' αὐτούς φανεροῦται τό μυστήριο τό ἀποκεκρυμμένο. Αὐτοί μποροῦν νά μποῦν στό σπήλαιο, οἱ ἄλλοι, πολλές φορές οἱ πολλοί, μπορεῖ νά εἶμαι κι ἐγώ μεταξύ αὐτῶν, μένουμε μακριά. Κάνουμε τόν Χριστιανό, φοράμε μία φόρμα Χριστιανική, παίρνουμε μία ἐμφάνιση θρησκευτική καί νομίζουμε ὅτι εἴμαστε οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Εὐαγγελίου.

Μπορεῖ ἐγώ νά μὴν εἶμαι, μπορεῖ νά εἶναι ὁ πιό ἀπλός, ὁ πιό ἀφανής, πού δέν ἔχει κανένα ση̄μα κατατεθέν θρησκευτικότητας. Αὐτός εἶναι ὁ ἀληθινός Χριστιανός καί ἐγώ πού φορῶ τὰ διάσημα τοῦ Χριστιανοῦ νά εἶμαι μηδέν. Ἐπομένως, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὰ εἶπε αὐτά τὰ πράγματα, καί τὰ εἶπε ἐνίστε μέ τό μαστίγιο τῆς καυστικῆς του γλώσσας, δέν εἶναι τὰ ἐξωτερικά στολίδια, τὰ διακοσμητικά στοιχεῖα πού κάνουν τόν Χριστιανό ἢ τόν Χριστιανισμό.

Εἶναι ἡ ἐγκάρδια ἀποδοχή τοῦ Σπηλαίου. Εἶναι ἡ προσπέλασή του καί ἡ διείσδυση στό βάθος, ὅπου ἀποκαλύπτεται τό μεγάλο μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσέγγιση στό σπήλαιο ἀπαιτεῖ κυρίως γνησιότητα, ἀπλότητα, εἰλικρίνεια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τήν αὐτάρκεια τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι ὀρίζει τὰ πράγματα καί ὅτι ἀπλῶς τοῦ χρειάζεται καί λίγος

Χριστιανισμός, γιά συμπλήρωμά του. Αὐτούς ὁ Ἰησοῦς δέν τούς θέλει κοντά του, διότι ὀδηγοῦνται πρὸς μία νοστροπία πού λέγεται φαρισαϊκή, ἡ ὁποία ὡς γνωστόν δέν εἶναι μόνο γνώρισμα τῶν Φαρισαίων τῶν πρώτων αἰώνων, ἀλλά εἶναι γνώρισμα πολλῶν ἀνθρώπων διαφόρων ἐποχῶν. ❖

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΚΗΡΥΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Μητροπολίτη Κάλιστου Ware

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι κάποιος νομικός ὄργανισμός πού διέπεται ἀπό ἕναν ἄκαμπτο νομικό κώδικα δικαίου, ἀλλά εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ κοινωρία τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ὡς «πρεσβευτές τοῦ Χριστοῦ» (Β΄ Κορ. 5,20), εἴτε ἐπίσκοποι εἴτε ἱερεῖς ἢ λαϊκοί, εἴμαστε ἐδῶ νά διακηρύξουμε στόν κόσμο τή γιορτή καί τή γενναιοδωρία τοῦ Σωτῆρος. Λαμβάνουμε ὡς πρότυπο τόν Ἰησοῦ μέ τόν Ζακχαῖο (Λουκ. 19,9), μέ τή γυναίκα πού συνελήφθη νά μοιχεύει (Ἰω. 8,11), μέ τή γυναίκα «πού ἦταν ἀμαρτωλή» καί ἔπλυνε τά πόδια Του μέ τά

δάκρυά της (Λουκ. 4,47). Σέ αὐτούς καί σέ ἀμέτρητους ἄλλους προσέφερε νέα ἐλπίδα, νέο ξεκίνημα, μία δεύτερη εὐκαιρία. ❖

Η ΣΗΛΑΣΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ

Αγίου Νεοφύτου τοῦ ἐγκλείστου

Ἦ ἄνω ἀπό ὅλα τά βιβλία τῆς Γραφῆς, οἱ Πατέρες διδάξαν νά ἀπομνημονεύουμε τό Ψαλτήριο, σάν πολύτιμο θησαυρό καί κοινή πνευματική ἀπόλαυση. Μέ αὐτό ὑμνοῦμε τόν Θεό· ἀπομακρύνουμε τούς δαίμονες· παρακαλοῦμε γιά τή σωτηρία μας· κηρύσσουμε τήν πρώτη καί τή δεύτερη παρουσία τοῦ Χριστοῦ· καί γενικά, ὅσοι τό διαβάζουν μέ προσοχή καταλαβαίνουν πώς εἶναι φυτό κατάφορτο καί σάν λιβάδι θαλερό καί πολυπόθητο. ❖

ΠΩΣ ΑΠΑΝΤᾶ Ο ΘΕΟΣ

Γέροντα Γερμανοῦ Σταυροβουნიώτη

Θεός ἀπαντᾶ στήν προσευχή μας μέ πολλούς τρόπους. Κάποτε ἀπαντᾶ καί μέ γεγονότα, πού τά νομίζουμε συμπτώσεις, ἐνῶ στήν πραγματικότητα δέν εἶναι συμπτώσεις, ἀλλά ἔργο τῆς θείας του πρόνοιας. Ἀπαντᾶ ἄλλες φόρες καί μέ μία ἀναπάντεχη ἔκβαση τῶν γεγονότων. Ἀπαντᾶ ἀκόμα καί μέ τή σιωπή του, ἄν τοῦτο εἶναι τό συμφέρον στήν ψυχή μας. ❖

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Γέροντα Ἀθανασίου

Γήμερα, ἓνας ὀρθόδοξος, ἓνας ἅγιος, θά κατέτασσε ἄνετα τήν Ἐκκλησία στήν ἰατρική σχολή, διότι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἓνας πνευματικός χῶρος, ὅπου θεραπεύεται ὁ πνευματικά ἄρρωστος ἄνθρωπος. Δέν τόν θεραπεύει ὡς διά μαγείας, ἀλλά τόν θεραπεύει μέ συγκεκριμένη μέθοδο, ἡ ὁποία ἔχει πειραματισθεῖ ἐπί τῶν ἁγίων. Ἐχει ἀποδείξει τήν ἀλήθειά της, ἔχει καταντήσει σέ ἀξίωμα καί ἔχει ἀναχθεῖ πλέον εἰς ἐπιστημονική ὁδό. Χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, διά τῆς μεθόδου αὐτῆς βρῆκαν τήν πνευματική υἰγεία καί τήν πνευματική ἰσορροπία, ἡ ὁποία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀνθρώπου στόν χῶρο καί στόν τρόπο, στό ἀξίωμα τῆς πρώτης δημιουργίας του ἀπό τόν Θεό, καί ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀναβάσεώς του στήν κατάστασι τῆς θεώσεως.

Ἡ Ἐκκλησία, λοιπόν, ἀπό ὀρθόδοξη ἀποψη, κατατάσσεται στόν χῶρο τῆς ἰατρικῆς, διότι πράγματι πρόκειται περί ἰατρείας. Καί σ' αὐτό τό νοσοκομεῖο, τό πνευματικό, ὁ γιάτρος δέν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος λειτουργεῖ, διακονεῖ τούς ἀσθενεῖς ἀνθρώπους διά τῶν ἁγίων του, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐμπειρία αὐτῆς τῆς θεραπευτικῆς ὁδοῦ.

Ἀπό τή μικρή προσωπική μου πεῖρα ὡς ἀσθενῆς ἄνθρω-

πος, καί ἀπό τήν πείρα μου ὡς ἱερέας καί πνευματικός, μπορῶ νά πῶ ὅτι πράγματι εἶναι γεγονός ὅτι συναντᾶμε καθημερινά ὀλόκληρη αὐτή τήν τραγωδία τῆς διασπάσεως τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας. Καί ἀνακαλύπτουμε ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου. Λέω καμμιᾶ φορά, καί στόν ἑαυτό μου καί σέ ἄλλους ἀνθρώπους, ὅτι θά θεωροῦνταν ὅλοι ὑγιεῖς, ἐάν ἡ ἁμαρτία θά ἦταν ἡ φυσική κατάσταση γιά τόν ἄνθρωπο. Διότι σήμερα καταργήθηκε αὐτή ἡ ἔννοια καί θεοποιήθηκε ἡ ἁμαρτία, ἄρα λοιπόν, ἂν κάνεις λ.χ. πράγματα τά ὁποῖα εἶναι παραβάσεις τῆς κατά φύσιν δημιουργίας σου, θεωροῦνται φυσιολογικά. Ἐνῶ, ἂν ἀντιστρατευτεῖς, θεωρεῖται αὐτό ὅτι εἶναι παρά φύσιν κι ὅτι εἶσαι ἄρρωστος, ἀφοῦ δέν κάνεις αὐτά πού κάνουν ὅλοι. ❖

ΑΝΤΙΚΡΥΣΗΛ ΘΑΨΑΤΟΥ

Μητροπολίτη Αντωνίου Μπλούμ

Η μητέρα μου πέθανε από καρκίνο πού τή βασάνισε για μία περίοδο περισσότερο από τρία χρόνια. Έγχειρίστηκε, αλλά άνεπιτυχώς. Ό γιατρός μου μίλησε γι' αυτό και κατόπιν πρόσθεσε: «Φυσικά, δέν θά πείς τίποτε στή μητέρα σου». Του είπα: «Θά τό πώ». Καί τό είπα.

Θυμάμαι πώς τήν πλησίασα και τής είπα ότι είχε τηλεφωνήσει ό γιατρός και μου είχε πει ότι ή έγχείρηση δέν είχε πετύχει. Σιωπήσαμε για ένα λεπτό και κατόπιν ή μητέρα μου είπε: «Και έτσι θά πεθάνω». Τής είπα: «Ναι».

Κατόπιν ξμείνα κοντά της, έντελώς σιωπηλός, έπικοινωνώντας μαζί της δίχως λέξεις. Δέν νομίζω ότι κάναμε τίποτε σκέψεις. Είχαμε νά άντιμετωπίσουμε κάτι πού είχε εισβάλει στή ζωή μας και τήν είχε αλλάξει τελείως. Αυτό δέν ήταν κάποια σκιά, ένα κακό, κάποιος τρόμος. Ήταν τό έσχατο. Καί έπρεπε νά άντιμετωπίσουμε αυτό τό έσχατο χωρίς ακόμη νά γνωρίζουμε πώς θά έκτυλισσόταν. Μείναμε μαζί όσο αισθανθήκαμε ότι έπρεπε νά μείνουμε. Καί μετά ή ζωή συνεχίστηκε.

Τό αποτέλεσμα ήταν νά μήν κλειστούμε ούτε για μία στιγμή, ή μητέρα μου κι έγώ, σ' ένα ψέμα, νά μήν όδηγηθούμε σέ μία κωμωδία, στερημένοι από όποιαδήποτε βοήθεια. Δέν ύπήρξε στιγμή πού νά μπήκα στό δωμάτιο τής μητέρας μου

μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο ή λέγοντας κάτι τό ψεύτικο. Δέν ύπήρξε καμία στιγμή πού νά παίξαμε τήν κωμωδία μίας ζωής πού κατακτᾶ τό θάνατο, ποτέ δέν ισχυριστήκαμε ὅτι ἡ ἄρρώστια θά φύγει, ὅταν καί οἱ δύο γνωρίζαμε ὅτι αὐτό δέν θά συμβεῖ. Δέν ύπήρξε καμιά στιγμή πού νά στερήθηκε ὁ ἕνας τή βοήθεια τοῦ ἄλλου. Ὑπήρξαν στιγμές πού ἡ μητέρα μου αἰσθάνθηκε νά χρειάζεται βοήθεια. Θά κτυποῦσε τότε τό κουδούνι καί θά ἐρχόμουν, καί θά μιλούσαμε γιά τόν ἐπερχόμενο θάνατο καί τό αἶσθημα ἀπώλειας πού εἶχα.

Ἀγαποῦσε τή ζωή. Τήν ἀγαποῦσε βαθιά. Λίγες μέρες πρὶν πεθάνει ἔλεγε ὅτι θά προτιμοῦσε νά ζήσει 150 χρόνια ὑποφέροντας, ἀντὶ νά πεθάνει. Μᾶς ἀγαποῦσε. Θλιβόταν γιά τόν χωρισμό: «ὦ! Γιά τό ἄγγιγμα ἑνός χαμένου χεριοῦ καί τόν ἦχο μίας φωνῆς πού ἀκόμη ὑπάρχει».

Κατόπιν, ὑπήρξαν ἄλλες στιγμές πού αἰσθάνθηκα τόν πόνο, καί πῆγαινα τότε καί μιλοῦσα γι' αὐτόν στή μητέρα μου. Μέ στήριζε καί μέ βοήθοῦσε νά ἀντικρίσω τόν θάνατο. Αὐτή ὑπήρξε μία βαθιά καί ἀληθινή σχέση, δίχως κανένα ψέμα μέσα της. Σ' αὐτήν τή σχέση εἶχε βρεῖ θέση ὀτιδήποτε εἶναι ἀληθινό. ❖

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΩΣ ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ

Στυλιανού Χαρκιανάκη

Είχατε ήταν άγνωστοι μά χαιρετιούνταν
τουλάχιστον σάν ξένοι οί περαστικοί
άναγνωρίζοντας στίς σταθερές του σώματος
μία κοινή ανθρώπινη μοίρα.
Κι άλλοτε οί άνθρωποι είχαν λόγους νά φοβούνται
γνωρίζοντας πώς ήταν δυνατόν κάθε ένδεχόμενο
ιδίως στον άνοιχτό άδέσποτο χώρο
όμως κανείς δέν είχε διανοηθεί
νά κόψει στον συνάνθρωπο τήν «καλησπέρα».
Σήμερα πού ο άπλός χαιρετισμός καταργήθηκε
σχεδόν άυτονόητα μεταξύ άγνωστων
καί χαιρετιούνται μόνο αν τά σκυλιά πού συνοδεύουν
άρχισουν τίς περιπτώξεις ή τά γαβγίσματα
φαίνεται ότι πλήθυναν όχι μόνο οί έγκληματοῦντες
άλλά καί οί έγκληματικῶς άδιάφοροι.

